

Иматъ ли странитѣ да допълнятъ съ нѣщо сѣдебното дирение? (нѣма). Обвиняемитѣ иматъ ли съ нѣщо да го допълнятъ? (нѣма).

Прѣдсѣд.: Обявявамъ сѣдебното дирение за свършено.

ПРѢНІЯТА НА СТРАНИТѢ.

I.

ОБВИНИТЕЛНАТА РѢЧЬ НА ПРОКУРОРА.

Прокурора: Г-да сѣдии! Изобщо въ сѣдебната практика въ насъ сѣ е завело, щото при важнитѣ процеси, особено по политическитѣ, прокурорътъ да направи въ обвинителната си рѣчь единъ видъ извинение, да поиска единъ видъ позволение, за да произнесе своето обвинение, основано на закона. Начева се обикновенно съ думи, че прокурара не е толкова зла личностъ и песимистъ, за да иска наказанието на другитѣ себеподобни; че това, което прави той, е обязанность, която му е наложена отъ закона. Но азъ не сподѣлямъ това мнѣние; нѣма да искамъ извинение, за да кажа онова, което закона иска. И ето защо: сѣдебната процедура, която съществува днесъ не е стара. Биле сѣ врѣмена, г-да сѣдии, когато не е имало на сѣдебнитѣ слѣдствия специаленъ човѣкъ, на когото да е лѣжала обязанността да иска наказанието на ония, които сѣ нарушили закона. Прѣстѣплението е толкова старо, колкото и свѣтътъ. Отъ какъ се началъ свѣтътъ, отъ тогава и прѣстѣпленията съществуватъ. Първий процесъ, първата жалба на човѣка е слѣдствие на нанесена обида отъ нему подобний. Но въ тази смисълъ, както днесъ се разбиратъ прѣстѣпленията, именно нарушението на законътъ, отъ начало не сѣ е разбирало така, а съвсѣмъ друго яче. По тоя начинъ ний виждаме, че не гражданския, а углавния процесъ е, който е най-стария. Обидений гражданинъ сѣ е прѣдставялъ прѣдъ